

eller at der i øvrigt foreligger kvalificerede samlivsproblemer.

En afklaring af problemerne i samlivet vil i nogle tilfælde indebære, at den valgte løsning bliver en skilsmisse - dog på et mere klart og velbegrunder grundlag. Dette vil også kunne medføre en afklaring af ofte stridsfyldte spørgsmål i forbindelse med en skilsmisse såsom forældremyndighed og samvær med børnene. Rådgivningen vil derfor under alle omstændigheder være hensigtsmæssig og tjene et formål.

Ad 2

Amtskommunerne skal have ansvaret for rådgivningen. Primærkommunernes almindelige rådgivningsforpligtelse i lov om social service er ikke tilstrækkelig til løsning af denne form for samlivsproblemer. Amterne vil derimod have mulighed for at tilbyde den nødvendige ekspertise i kraft af deres størrelse og øvrige opgaver. Amtet er desuden ikke inddraget i den konkrete økonomiske hjælp, som en familie i krise også kan have brug for. Rådgiverne skal ikke være en del af løsningen på familiens problemer.

Statsamterne er ikke egnede til en opgave, der kræver sikring af anonymitet og uvildighed. Notatpligten er i modstrid med ønsket om uvildighed. Ægtepar skal ikke kunne frygte senere at blive konfronteret med omstændigheder, som blev sagt under en rådgivning. Statsamtet er endvidere uegnet, fordi det er den myndighed, man kommer i kontakt med, hvis man skal skilles, separeres, have afgjort en sag om samvær eller forældremyndighed m.v.

Da Ægteskabs- og Skilsmisshjælpen endnu ikke har vokset sig landsdækkende, kan institutionen ikke få opgaven direkte. Men det forudsættes, at amterne kan aftale, at for eksempel Ægteskabs- og Skilsmisshjælpen eller andre lignende institutioner varetager rådgivningsopgaven på amtets vegne. Andre løsningsmodeller kan også komme på tale. Det vigtigste er, at rådgivningen bliver tilbudt og opfylder visse kvalitetskrav. På denne måde bliver opgaveløsningen præget af den nødvendige fleksibilitet alt efter de lokale muligheder og ønsker.

Ad 3

Ægteskabs- og Skilsmisshjælpens arbejde har vist, at en vis brugerbetaling ikke afholder par fra at søge rådgivning. Viljen til at betale for rådgivningen kan derimod være et tegn på, at man også har vilje til at redde forholdet. Derved undgår man tillige, at folk henvender sig, før deres problemer er af en vis tyngde. Om betalingen skal være en individuel timeløn eller et fast beløb, må afklares. Et individuelt beløb synes dog at være bedst i overensstemmelse med, at brugerbetalingen skal virke motivationsfremmende uden at afholde nogen fra tilbudet.

Ad 4

Rådgivningen skal tilbydes af psykologer og jurister efter behov. Det vil oftest være i de situationer, hvor skilsmisse eller separation er på tale, at juristen kommer ind i billedet. Herudover bør det være muligt for det enkelte amtsråd at beslutte, at andre skal inddrages i rådgivningen.

Skriftlig fremsættelse

Jann Sjursen (KRF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om parrådgivning.

(Beslutningsforslag nr. B 81).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.